

שירת ערבי פסחים – א. מרגלית

הם צבא תכשירי הנקוי	רציתי לגשת ולומר לכן,
בהם את מצידת	נשי ישראל,
וחיל מברשות... וידך המגידת...	כמה מלים מקצת שבחכן,
	ואצרתים בקרבי
כי מי שרוצה להבין	בשביל הנר
קצה קוצו של דין,	הקר.
- מהו,	כי ידעתי שלא עת שמוע לכן,
וכל שרוצה ללמד,	ולא עת לזרי הפרחים,
עמידה על קוצו של יוד,	גם לא עת ללקט השבחים.
- מהי,	כי "אין פנאי" זעקה ושותכן כהמנון,
ילך אל מדרש ערבי פסחים שלך,	לא רציתי העיב חסר פנאי הנפלא שלכן
וילמד משנתך הטוהרה,	בהמון
של תם וחסידות וקפידה.	מלים.
כי זו תורה	ראיתך אז בת ישראל
ולמוד היא צריכה	מצוה על קדורה ומושלת על דוד,
ועיין וטרחה.	קמלך בגדוד.
הוא ידע להבין וידע לפרש,	ומשיטת כלים כציים
איה חוסה ה"רחץ"	במים רבים,
בצלו של "קדש".	ומעידה לך עדים נאמנים,

קטושי

1. סמני השיר אמצעים ספרותיים: מטאפורה – בצופרון, שיבוץ מהמקורות – בצט, חרונה – בירוק, דימוי – באדום, האנשה – בצהוב, חזרה – כחור, ניה וביטוי – בצבע נוסף.
2. כחרי 3 כתיב מתוך השיר וכתבי אותם באיזים שלך.
3. הוסיפי בית לשיר, שבו תתארי תחום מסוים של ניקיון. שלבי מטפורה!

משימה

לפנייך בית נוסף מן השיר "שירת צרפי פסחית".
הסבירי אותו במילים שלך. סמני בו אמצעים ספרותיים באמצעות
קפקוסי.

רעות: מצאי קולוקציה שבורה.

כי בכל שפניתי הייתן כעוסות בגין	יצוני לשבת
מחוגי האורלוגין	ולומר את אשר עם לבי,
האצים-רצים עד לבלי השיג,	ושחתי לו בלא חמדה
ואמרת: לא עת שים כעת אליכן,	ושחתי לו בעמידה,
ולא שיג.	כי היו הפסאות הפוכים על כרעיהם
ורק הנר הטה לי אגזו הקשבת	ורחוצים למשעי.

מונחון לתזכורת

מטאפורה, או השאלה, היא סוג של דימוי. היא יוצרת זהות
משתמעת בין שני יסודות, ללא כל הדימוי. למשל: **פניט חמוצות,**
לב היט, צל קצה המזלזל...

סיבול תנכ"י – מילים וביטויים שמקורם בתנ"ך המשובצים
ביצירה הספרותית.

חרינה - צליל דומה בסופי מילים או חזרה של תנועות, בדרך כלל
בסיומו של הטור השירי.

דימוי - אמצעי לשוני המשווה בין שני

רכיבים לשוניים מתחומים שונים באמצעות כל הדימוי, כמו: **אדום**

כדס, מתפשט כקורונה...

האנשה – כאשר מוענקות תכונות אנושיות לדומם או לצומח או לבעל
חיים, כמו: **השם הזה אפי קרנייט... הכוכב קרץ.**

חזרה - מילה או תבנית לשון חוזרים במהלך היצירה פעמיים או יותר.

